

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **M. P.,**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2017 č.j. MV-106203-5/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná změnila výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11.5.2015 č.j. OAM-56158-23/DP-2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) a § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění. Výrok prvostupňového rozhodnutí byl změněn takto: *„Žádost pana X, narozeného dne X, státního příslušníka X, na území České republiky hlášeného na adrese X, se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se neuděluje, neboť pan X nesplňuje podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění podle § 43 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

2. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že žalobce na území České republiky pobýval na základě několika dlouhodobých víz k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu dle § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Dne 18. 11. 2013 podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území dle § 43 odst. 1 s odkazem na § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (dále jen „předmětná žádost“). Správní orgán I. stupně vydal dne 16. 6. 2014 rozhodnutí č.j. OAM-56158-11/DP-2013, kterým předmětnou žádost zamítl, neboť shledal závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky ve skutečnosti, že zde pobýval po dobu jednoho dne neoprávněně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Dne 8. 1. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno potvrzení Městského soudu v Praze, že žalobce podal dne 25. 7. 2011 u tohoto soudu žalobu s návrhem na přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28.6.2011 č.j. MV-111369-3/SO-2010. Dne 9. 11. 2011 byl této žalobě přiznán odkladný účinek, avšak rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2014 č.j. 10 A 248/2011 – 50 byla žaloba zamítnuta. Zamítavý rozsudek nabyl právní moci dne 11. 12. 2014.
3. Rozhodnutím č.j. OAM-56158-17/DP-2013 ze dne 16. 2. 2015 správní orgán I. stupně rozhodl, že rozhodnutí ze dne 16. 6. 2014 č.j. OAM-56158-11/DP-2013 se dle § 87 správního řádu ruší a v řízení o předmětné žádosti se pokračuje. Ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí žalobce uvedl, že dne 10. 2. 2015 podal proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10.12.2014 č.j. 10 A 248/2011 – 50 kasační stížnost, přičemž opodstatněnost předmětné žádosti spatřoval rovněž v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2011 č.j. 10 A 248/2011 – 28, jímž byl podané žalobě přiznán odkladný účinek. Dále poukázal na rozhodovací praxi, dle níž není vycestování ukrajinských státních příslušníků do vlasti vzhledem k nestabilní bezpečnostní situaci možné. Správní orgán I. stupně po posouzení věci dospěl k závěru o naplnění podmínek pro zamítnutí předmětné žádosti dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) a § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť tím, že žalobcova žaloba byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2014 č.j. 10 A 248/2011 – 50 zamítnuta, pominuly důvody, pro které bylo žalobci dlouhodobé vízum uděleno.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti podal žalobce odvolání, v němž namítl porušení § 174a zákona o pobytu cizinců s tím, že absence posouzení přiměřenosti představuje porušení § 3 správního řádu. Dále namítl konflikt odůvodnění rozhodnutí s jeho výrokem, neboť odůvodnění naznačovalo postup dle § 66 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, avšak výrok odkazoval na § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona. V doplnění odvolání pak uvedl, že v řízení byla zvlášť závažným způsobem porušena ustanovení o řízení před správním orgánem, a dále že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a vnitřně rozporné. Správní orgán I. stupně dle mínění žalobce nezjistil stav věci bez důvodných pochybností a ve výrokové části rozhodnutí nevymezil jednoznačně a nezaměnitelně předmět řízení.
5. V rámci vypořádání odvolacích námitek žalovaná předně uvedla, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území se uděluje na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle § 33 zákona o pobytu cizinců, pokud pobyt cizince na území bude delší než 6 měsíců a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno. Žalobci bylo vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území uděleno z toho důvodu, že dne 25. 7. 2011 podal

žalobu k Městskému soudu v Praze proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2011 č.j. MV-111369-3/SO-2010, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23. 2. 2010 č.j. OAM-8364/TP-2009 (řízení o této žalobě bylo vedeno pod sp. zn. 10 A 248/2011). Kasační stížnost žalobce proti zamítavému rozsudku Městského soudu ze dne 12. 12. 2014 č.j. 10 A 248/2011 – 50 byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015 sp. zn. 8 Azs 200/2014, který nabyl právní moci dne 11. 5. 2015. V daném případě bylo dle názoru žalované nutno postupovat podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a předmětnou žádost zamítnout z důvodu, že žalobce nesplňuje podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění. Žalovaná proto přistoupila ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí. Dodala, že při posouzení věci vycházela z podkladů, které již byly součástí spisového materiálu správního orgánu I. stupně, a že žalobci (změnou rozhodnutí) nehrozí újma z důvodu ztráty možnosti se odvolat podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. K námitce žalobce stran nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů a skutečnosti, že správní orgán I. stupně nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností, žalovaná uvedla, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci a bylo řádně odůvodněno. Námitku žalobce o vnitřní rozpornosti a nesrozumitelnosti výrokové části prvostupňového rozhodnutí označila žalovaná za irelevantní. K námitce porušení § 174a zákona o pobytu cizinců pak uvedla, že ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost správního orgánu I. stupně posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života v případě podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.

6. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že žalovaná zásadním způsobem porušila své povinnosti odvolacího správního orgánu a napadené rozhodnutí odporuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. S odkazem na § 81 odst. 1 správního řádu dále namítl porušení svého práva na spravedlivý proces, jehož součástí je právo na odvolání. Dle názoru žalobce došlo též k porušení § 90 odst. 1 písm. b) a c) správního řádu a správní rozhodnutí obou stupňů jsou také v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Při jejich vydání byla dle přesvědčení žalobce porušena ustanovení definující podmínky pro výkon činnosti správních orgánů, zejména základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2, 3 a 4 správního řádu.
7. Žalobce má za to, že žalovaná nedostatečně přezkoumala správnost a zákonnost prvostupňového rozhodnutí, čímž napadené rozhodnutí zatížila vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti. Nezabývala se odvolacími námitkami, když toliko konstatovala, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci a bylo řádně odůvodněno. K námitce porušení povinnosti posuzovat přiměřenost rozhodnutí pouze uvedla, že v případě předmětné žádosti ze zákona taková povinnost nevyplývá. Napadeným rozhodnutím žalovaná změnila výrok prvostupňového rozhodnutí a celou argumentaci jeho odůvodnění, což použila jako důvod, proč se nemusela vypořádat s odvolacími námitkami žalobce. Na druhou stranu však nelogicky tvrdila, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo řádně odůvodněno, avšak úvahy, které jí vedly k takovému závěru, v napadeném rozhodnutí chybí. Žalovaná nesprávně aplikovala § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, když konstatovala, že žalobci v předmětném řízení nebyla uložena žádná povinnost, a proto je legitimována změnu prvostupňového rozhodnutí bez dalšího provést. S tímto závěrem žalobce nesouhlasí, protože v případě neudělení dlouhodobého pobytu za účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

strpění mu fakticky vzniká povinnost opustit území České republiky. Ze strany žalované se tak jedná o formalistický a necitlivý přístup. Žalobce ztratil možnost odvolání proti změněnému rozhodnutí, a proto neměl jinou možnost, než se bránit správní žalobou. Žalovaná zneužila svého postavení a uvedené ustanovení aplikovala libovolně a zcela účelově. Dle žalobce měla použít § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu a prvostupňové rozhodnutí nebo jeho část zrušit a vrátit věc k novému projednání správnímu orgánu I. stupně, čímž by bylo zachováno právo žalobce hájit svá práva v řádném a spravedlivém procesu.

8. Žalobce též namítl absenci posouzení otázky dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány se otázkou přiměřenosti vůbec nezabývaly, nepokusily se o zjištění skutečného stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaná zastává názor založený na nesprávném právním výkladu a účelové interpretaci zákona, že v daném případě nebylo povinností správních orgánů otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí posuzovat.
9. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě označila za nedůvodné žalobcovo tvrzení, že se nezabývala všemi námitkami uvedenými v odvolání. Nesouhlasila ani s tím, že napadeným rozhodnutím byla změněna celá argumentace odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Ze spisového materiálu vyplynulo, že v případě žalobce pominuly důvody, pro které mu bylo uděleno dlouhodobé vízum. Tímto důvodem bylo probíhající řízení o správní žalobě, které však skončilo tím, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2014 byla žaloba zamítnuta. Správní orgán I. stupně však tuto skutečnost nesprávně podřadil pod § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná proto napadeným rozhodnutím pouze změnila výrok prvostupňového rozhodnutí, když uvedla, že v tomto případě měla být předmětná žádost zamítnuta podle § 43 odst. 1 téhož zákona. Jestliže žalobce v podaném odvolání namítal vnitřní rozpornost prvostupňového rozhodnutí či nesrozumitelnost jeho výrokové části, která byla způsobena nesprávnou aplikací § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, změnou výroku provedenou napadeným rozhodnutím se tyto námitky staly irelevantními.
10. K námitce nesprávné aplikace § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu žalovaná poznamenala, že pouze překvalifikovala důvod pro zamítnutí předmětné žádosti, změnila výrok prvostupňového rozhodnutí, a zhojila tak jeho nedostatky. V této souvislosti odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 2. 2017 č. j. 30 A 39/2016 – 51.
11. Stran námitky absence posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalovaná zopakovala, že dle zákona o pobytu cizinců nejsou správní orgány povinny v daném případě přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce posuzovat.
12. V replice k vyjádření žalované žalobce uvedl, že žalovaná nikterak nereflektovala žalobní námitky týkající se skutečnosti, že svým rozhodnutím změnila výrok prvostupňového rozhodnutí a celou argumentaci jeho odůvodnění. Také nereagovala na námitku nesprávnosti jejího postupu spočívající v nesprávné aplikaci § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. K odkazu žalované na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 2. 2017 č.j. 30 A 39/2016 – 51 žalobce podotkl, že v něm měl soud na mysli toliko drobné vady řízení před správním orgánem I. stupně, kdy odvolací orgán vychází z totožného spisového materiálu a ze stejných skutkových zjištění, neboť teprve tehdy je možno považovat odvolání účastníka řízení za plně realizovatelné. Žalovaná však změnu důvodu zamítnutí žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

použila pro zdůvodnění toho, proč se nemusí vypořádat se všemi odvolacími námitkami. Žalobce dále v replice zopakoval svou žalobní argumentaci stran účelové aplikace ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a odkázal na princip materiálního právního státu a zásadu materiální pravdy.

13. Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě a v ní uplatněných námitkách. Žalovaná se k ústnímu jednání nedostavila, svou neúčast u jednání předem písemně omluvila.
14. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
15. Podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném k datu podání předmětné žádosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území uděluje ministerstvo na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 6 měsíců a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.
16. Podle § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno, a cizinec nepožádal o zrušení platnosti víza ve lhůtě podle předchozího odstavce anebo bylo-li vízum uděleno podle § 33 odst. 1 písm. d) a soud žalobě nepřiznal odkladný účinek.
17. Podle § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 a 4, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.
18. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
19. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
20. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově porízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.
21. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Nelze přisvědčit námitce, že žalovaná změnou prvostupňového rozhodnutí porušila § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a zkrátila žalobce na jeho právu spravedlivý proces, protože

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

mu tím upřela právo na odvolání. Správní orgán I. stupně předmětnou žádost zamítl na základě zjištění, že pominul důvod, pro který bylo dříve žalobci dlouhodobé vízum uděleno (tímto důvodem bylo probíhající řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2011 č.j. MV-111369-3/SO-2010, které bylo ukončeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2014 č.j. 10 A 248/2011 – 50, jímž byla žaloba zamítnuta). Tuto skutečnost však správní orgán I. stupně zároveň nesprávně kvalifikoval jako zjištění jiné závažné překážky pobytu žalobce na území, a proto prvostupňovým rozhodnutím předmětnou žádost zamítl podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) a § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že pokud správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že pominuly důvody, pro které bylo žalobci dlouhodobé vízum uděleno, byl povinen předmětnou žádost zamítnout dle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nikoliv postupovat dle shora uvedených ustanovení, a proto přikročila ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí. Učinila tak zcela v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, které jí umožňuje změnit odvoláním napadené rozhodnutí nebo jeho část, je-li toto rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo je nesprávné. Změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolacím orgánem, je-li s ohledem na zákonem stanovené podmínky možná, je dle správního řádu preferovanou variantou. Odvolací orgán totiž v takovém případě může změnit výrokovou část rozhodnutí stejně jako jeho odůvodnění, jestliže vychází z odlišného právního názoru na skutková zjištění obsažená ve spisovém materiálu a není-li výsledek řízení o provedené změně rozhodnutí pro účastníky překvapivý. K totožnému názoru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2018 č.j. 6 As 286/2018 – 34, v němž uvedl: *„Nejvyšší správní soud shrnuje, že zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možností, jak řešit vady prvostupňového rozhodnutí zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, a tím vzniklou nezákonnost či nesprávnost odstranit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu ekonomie řízení učinit. Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací správní orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než prvostupňový správní orgán. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení bylo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé.“*

23. Soud je přesvědčen, že žalovaná shora uvedeným požadavkům plně dostála. Při vydání napadeného rozhodnutí sama žádné důkazy neprováděla a vyšla plně ze skutkových zjištění učiněných správním orgánem I. stupně. Proto také mohla konstatovat, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Samotná změna právní kvalifikace důvodu zamítnutí předmětné žádosti ze strany žalované spočívající v podřazení zjištěného důvodu pod § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemohla být pro žalobce překvapivá. Žalovaná při rozhodování v dané věci totiž vyšla z totožného zjištění jako správní orgán I. stupně, a sice že v posuzované věci po skončení soudního řízení vedeného pod sp. zn. 10 A 248/2011 pominuly důvody, pro které bylo žalobci v minulosti dlouhodobé vízum uděleno. Žalobci nic nebránilo v tom, aby proti tomuto klíčovému skutkovému zjištění, které správní orgány obou stupňů vyhodnotily jako důvod zamítnutí předmětné žádosti, brojil podaným odvoláním.
24. Soud neshledal důvodným ani tvrzení žalobce, že mu prvostupňovým rozhodnutím byla fakticky uložena povinnost vycestovat z území České republiky. Uložením povinnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

kteřé je zmiňováno v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, je myšleno uložení povinnosti přímo ve výroku rozhodnutí, nikoliv jeho možný (teoretický) budoucí následek. Prvostupňovým rozhodnutím žádná povinnost žalobci uložena nebyla, došlo jím „toliko“ k zamítnutí předmětné žádosti, a totéž platí i po změně jeho výroku provedené napadeným rozhodnutím. Soud k tomu dodává, že zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění není automaticky spojeno s povinností žadatele opustit území České republiky.

25. Lze shrnout, že žalovaná v odvolacím řízení přezkoumala zákonnost prvostupňového rozhodnutí, jak jí ukládá zákon, a poté, co zjistila pochybení správního orgánu I. stupně týkající se právní kvalifikace důvodu nevyhovění žádosti žalobce, při nezměněném skutkovém stavu toto pochybení napравиła změnou prvostupňového rozhodnutí. Tímto postupem neporušila § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, nezkrátila žalobce na jeho právu na spravedlivý proces tím, že by mu odňala možnost se odvolat, ani nijak nezneužila svého postavení. Pro úplnost soud dodává, že proti „nové“ právní kvalifikaci důvodu zamítnutí předmětné žádosti obsažené v napadeném rozhodnutí žalobce žádnou žalobní námitku neuplatnil.
26. Nedůvodná je i námitka, v níž žalobce správním orgánům obou stupňů vytýká absenci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Soud se v tomto směru ztotožňuje s názorem žalované, že v projednávané věci nebylo povinností správního orgánu zabývat se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Toto posouzení není automaticky spojeno s každým rozhodnutím vydávaným dle zákona o pobytu cizinců. V rozsudku ze dne 18.11.2015 č.j. 6 Azs 226/2015 – 27 Nejvyšší správní soud deklaroval, že *„(u)stanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou v případě, že jim zákon ukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Tak je tomu např. v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí. Jak správně uvedl krajský soud, k aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá.“* Ustanovení § 43 zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu neukládá povinnost zabývat se při vydání zamítavého rozhodnutí o žádosti cizince o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území přiměřeností dopadů takového rozhodnutí. Je to ostatně logické, protože případné posouzení dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nemůže nijak ovlivnit závěr o nesplnění některé z podmínek, jimiž zákon podmiňuje vydání kladného rozhodnutí o takovém typu žádosti. Řečeno jinak, ani v případě nepříznivých dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce není možné vyhovět předmětné žádosti a dlouhodobý pobyt *za účelem strpění pobytu na území* žalobci udělit za situace, kdy již netrvaly důvody, pro které mu v minulosti bylo vízum za tímto účelem, tj. za účelem strpění jeho pobytu na území, uděleno.
27. Soud nepovažuje za důvodná ani krajně obecná žalobní tvrzení o porušení § 68 odst. 3 správního řádu a základních zásad činnosti správních orgánů. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, při plném respektování procesních práv žalobce a základních zásad činnosti správních orgánů. V jeho odůvodnění žalovaná dostatečně určitým a srozumitelným způsobem popsala důvody, které jí vedly ke změně prvostupňového rozhodnutí, a tím se zároveň vypořádala s odvolací námitkou žalobce, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

institut jiné závažné překážky pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na danou věc nelze aplikovat. Odvolací námitkou poukazující na absenci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí se žalovaná v napadeném rozhodnutí taktéž zabývala a vypořádala ji způsobem popsáním shora, jemuž soud přisvědčil.

28. K námitce, v níž žalobce v replice vytkl žalované přepjatý formalismus, soud předně uvádí, že tato námitka byla uplatněna až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žalobních bodů. Uvedená námitka navíc nebyla blíže specifikována, neboť žalobce neuvedl, v čem konkrétně přepjatý formalismus spatřuje. Soud k tomu rovněž pouze v obecné rovině uvádí, že žalovaná dle jeho názoru při vydání napadeného rozhodnutí nepostupovala formalisticky. Za formalistický totiž nelze označit postup, kdy odvolací správní orgán v souladu se zákonem změnil v odvolacím řízení právní kvalifikaci skutkového důvodu zamítnutí žádosti žalobce, přičemž meritum věci i po této změně zůstane stejné.
29. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 10. ledna 2019

Mgr. Martin Kríž, v. r.
předseda senátu